

[Stærmose.]

Af den højtærede Justitsministers Forebyggelsestale fremgik det, at navnlig de nye Opgaver, Politiet har faaet med Kyst- og Jernbanebevogtning, har ført et saadant Vaabenbehov med sig, at det ikke kan dækkes ved Indkøb, og man ser ingen anden Udvej end at ekspropriere Borgernes afleverede Vaaben til dette Formaal. Hvis man gaar med til at skaffe Politiet Vaaben paa den foreslaaede Maade betyder det imidlertid, at man samtidig godkender, at det er en dansk Politiopgave at bevogte Kyster og Jernbaner under de nuværende Forhold. Vor Gruppe mener imidlertid, at det ganske klart bør fastslaaes, at denne Bevogtning ikke er en politimæssig, men en militær Opgave, som det danske Politi overhovedet ikke bør sættes til at løse.

Det har altid tidligere været anerkendt, at Bevogtning af Jernbaner, Broer, Kyster o. lign. var militære Opgaver og i Kristider Opgaver, som skulde løses af militære Styrker, som i givet Tilfælde var kampklare og havde Stilling som Kombattanter. Under Verdenskrigen 1914—18 blev disse Opgaver varetaget af danske militære Styrker, og f. Eks. ved Ruhrbesættelsen i 1923 foretoges denne Bevogtning af de franske og engelske Besættelsestropper. Blandt Politiets Embedsmænd er det da ogsaa en udbredt Opfattelse, at der især i den senere Tid er paalagt Politiet herhjemme rent militære Opgaver. Det er min Gruppens Opfattelse, at det danske Politi ved at overtage en Del af Jernbanebevogtningen og en Del af Kystbevogtningen er blevet sat ind i en Tjeneste, som efter Besættelsens hele Karakter og almindelig folkeretlig Sædvane og gældende Regler alene bør udøves af Besættelsesmagtens militære Styrker.

En Del af Bevogtningen er overdraget det danske Politi, sagde jeg. Det understreger netop Opgavernes militære Karakter, at man ikke har overladt hele Bevogtningsopgaven til det danske Politi, men kun de Dele af den, som man formentlig har skønnet var af mindre strategisk Betydning. Besættelsesmagtens militære Styrker foretager en Del af Kystbevogtningen, en Del af Bro- og Jernbanebevogtningen, den anden Del er overladt til vort Politi; der har altsaa fundet en Deling Sted, og efter hvilke andre Synspunkter end netop strategiske, altsaa militære, kan denne Deling have fundet Sted?

Man behøver ikke at være militært sagkyndig for at se, at Politiets Opgave med Bevogtningstjenesten er rent militær. Men hvordan bliver da vore Politibetjentes Stil-

ling? Er de Soldater? Er Politiet blevet militariseret ved Overtagelsen af disse Opgaver? Hvordan det kan komme til at foreligge i Virkeligheden, kan vi vel alle være klar over. Der er en aabenbar Risiko for, at danske Politibetjente kan blive betragtet som Kombattanter. En Politibetjent er i Uniform fra Top til Taa, han bærer Vaaben, nogle Steder Riffel, andre Steder kun Pistol. Det kan derfor gaa saaledes, at han i en given Situation paa sin Post ikke vil faa Tid til at vise sit Politiskilt frem og derved legitimere sig som Non-Kombattant over for eventuelle fremmede Tropper, der pludselig trænger ind i Landet og indvikler ham i en rent militær Kamp.

Rigsdagen bør stille det rimelige og klare Krav til Regeringen, at der trækkes et saa skarpt Skel som muligt mellem de militære Bevogtningsopgaver og de civile Ordensopgaver. De militære Bevogtningsopgaver tilfalder efter tidligere Okkupationspraksis og almindelige Folkeretsregler Besættelsesmagten alene, de civile Ordensopgaver kan Politiet som hidtil tage sig af. Det er ganske urimeligt, at det danske Politi skal stilles ind som en Formation i Besættelsesmagten ved Løsningen af de militære Opgaver, der alene tilfalder denne.

Hvis dette klare Skel trækkes, er der ingen Nødvendighed for at gennemføre det foreliggende Lovforslag. Skulde det blive forlangt gennemført udefra senere, er det en anden Sag, men lad da Rigsdagen og vort Folk faa ganske klar Besked om et saadant eventuelt nyt Lovforslags Baggrund. Det er i det hele taget min Gruppens Overbevisning, at de danske Øvrighedsinstansers — og ogsaa Rigsdagens — eneste Eksistensberettigelse under de nuværende Forhold er den, at vore lovgivende, udøvende og dømmende Myndigheder forsvare dansk Ret og fører alle Sager efter en klar folkeretlig Linie i Forholdet til Besættelsesmagten. Befolkningen bør oplyses om et besat Lands Rettigheder, og man bør vise vort Folk den Tillid ganske klart at fortælle, hvornaar der gennemføres Love eller andre Foranstaltninger, der kræves gennemført med militær Begrundelse fra Besættelsesmagtens Side. Det dansk-tyske Forhold vil efter vor Formening være bedst tjent med en saadan ganske aaben Optræden.

Det er ikke urimeligt at forlange, at der trækkes det klare Skel mellem militære og civile Opgaver, og at vore Myndigheder derefter hævder, at kun de civile Opgaver kan angaa det besatte Lands Øvrighedsinstanser. Vor Gruppe er ikke blind for, at en